

Μισώ τον Άμλετ

ΙΩΝΣ η μόνη παραγωγή στη Λευκωσία που συντονίζεται με την ελαφριά διάθεση των γιορτών είναι η παράσταση του Θεάτρου Ένα «Μισώ τον Άμλετ» του Αμερικανού θεατρικού συγγραφέα Paul Rudnick. Κωμωδία, αμερικανική μεν ως το κόκκαλο στο ύψος και τα πραγματολογικά στοιχεία, κατανοητή δε παντού και με αναγνωρίσιμη θεματολογία. Βασίζεται σε γενικευμένες και στερεότυπες αντιθέσεις, για τις οποίες το κοινό δεν χρειάζεται επεξηγήσεις και διευκρινίσεις: μαζική κουλτούρα των Μέσων/Σαίξπηρ (ως σύμβολο της «αληθινής» κουλτούρας), τηλεόραση/θέατρο. Η παράσταση της σκηνοθετίδας Αθηνάς Ξενίδου έχει στόχο... ν' αρέσει, σε κάθε χωριστά παρμένη ατάκα, σκηνή, αλλά και ως γενική αίσθηση με την οποία θα αποχωρήσουν οι θεατές. Αλλά παρόλο που η παραγωγή δεν έχει άλλες φιλοδοξίες, ο δρόμος προς την επίτευξη του στόχου της δεν ήταν εύκολος, καθώς οι αναφερθείσες ήδη αντιθέσεις, αλλά και άλλες, που εκδηλώνονται στην πορεία του έργου, πρέπει να αποδοθούν υποκριτικά από δύο ηθοποιούς που ενσαρκώνουν τους δύο «αντίπαλους» ρόλους, φορείς αυτών των αντιθέσεων. Έτσι ο ρόλος του Γιώργου Τζωρτζή, ο νεαρός τηλεοπτικός ηθοποιός Άντρου Ράλλι προσδιορίζεται όχι μόνο από όσα είναι, δηλαδή, απ' αυτά που ενεργοποιούνται στην αντίληψη του θεατή σχετικά με τη μαζική κουλτούρα, τα τηλεοπτικά σίριαλ, την εφήμερη φήμη τηλεαστέρων, αλλά και απ' όσα δεν είναι, απ' όσα του λείπουν. Και του λείπουν πολλά, όπως η τριβή με την κλασική κουλτούρα, αλλά και με το υπαρξιακό «ερωτηματολόγιο» που περιέχουν τα κλασικά έργα, όπως το πάθος και η ένταση, τα οποία βρίσκονται στον ρόλο του Άμλετ που καλείται να παίξει, όπως η αυτοπεποίθηση την οποία μπορεί να αποκτήσει μόνο μέσα από την προτεινόμενη δοκιμασία. Πιστεύω ότι οι δύο σημασίες της έκφρασης «του λείπουν» περιέχουν την απαιτούμενη δυναμική του ρόλου, από το «δεν διαθέτει» μέχρι το «αισθάνεται τις ελλείψεις και επιθυμεί να τις καλύψει». Λογικά θα έπρεπε εδώ να καταβάλω την άποψή μου για τον βαθμό της υλοποίησης του υποκριτικού περιεχομένου του ρόλου από τον Γιώργο Τζωρτζή, αλλά θα ήθελα πρώτα να αναφερθώ στον «αντίπαλό» του στη σκηνή, τον Σωτήρη Μεστάνα.

Ο ρόλος του Σωτήρη Μεστάνα δεν είναι απλώς όσα δεν είναι ο Άντρου Ράλλι. Δεν είναι απλώς η παλιά θεατρική δόξα, δεν είναι απλώς ο σαιέππικός ηθοποιός που μεταφέρει τη θεατρικότητα της σκηνής στη ζωή. Έχει να παίξει όλα τα πιο πάνω συν δύο υποκριτικά βήματα ακόμα. Ο Τζον Μπάρριμωρ είναι άλφα-φάντασμα, και βήτα-παρωδία. Φάντασμα εξ ορισμού, που ανακαλεί-

ται στη ζωή για δύο λόγους, επειδή το διαμέρισμα στο οποίο εγκαθίσταται ο Άντρου, ήταν κάποτε δικό του, και επειδή ο νεαρός χρειάζεται μαθήματα ζωής και θεάτρου για να αναμετρηθεί με τον Σαίξπηρ. Ο Σωτήρης Μεστάνας για άλλη μια φορά κάνει πολύ καλή δουλειά στη σκηνή του Ένα. Για άλλη μια φορά παίζει όχι μόνο το κείμενο του ρόλου του, αλλά και τα στιλιστικά εισαγωγικά που περικλείουν τα λόγια του ρόλου. Αναζωπυρώνει με την πρώτη εμφάνισή του στη σκηνή το αμερικανοεβραϊκό χιούμορ του Ρούντικ, που θυμίζει εκείνο του Γούντι Άλλεν. Εντάσσει στη σκηνική του συμπεριφορά την υπερβολή, τριπλά δικαιωμένη, την υπερβολή παλιού σαιέππικού ηθοποιού, την υπερβολή της παρωδίας αυτής της υποκριτικής μανιέρας από το συγγραφέα, και την υπερβολή της μη φυσικής συμπεριφοράς... ενός φαντάσματος. Ο Μεστάνας παίζει λαμπρά, αποδεικνύοντας μια παλιά θεατρική αλήθεια, ότι το βεληνεκές του έργου δεν έχει σχέση με το ύψος της υποκριτικής απόδοσης.

Ίσως ο ρόλος του Μπάρριμωρ είναι εκ των πραγμάτων πιο χρωματισμένος από το ρόλο του Ράλλι, αλλά ο Γιώργος Τζωρτζής είχε τη δική του πρόκληση. Έπρεπε να παίξει την επιθυμία της μεταμόρφωσης από τον φορέα των επουσιωδών στον φορέα των ουσιωδών πραγμάτων της ζωής και του θεάτρου, έπρεπε να παίξει τα στάδια και το τελικό αποτέλεσμα αυτής της μεταμόρφωσης. Έπρεπε να παίξει τον σουρεαλισμό της σκηνικής συμβίωσης και της συναισθηματικής συναλλαγής ενός «υπαρκτού» προσώπου μ' ένα φάντασμα. Πιστεύω ότι ο ηθοποιός δεν εκμεταλλεύτηκε τα όσα του πρότεινε το έργο και επιπεδοποίησε τα στρώματα που περιείχε ο ρόλος του. Οπότε η ευχάριστη διάθεση με την οποία οι θεατές φεύγουν από την παράσταση πρέπει να χρωθεί στον Σωτήρη Μεστάνα και στους ηθοποιούς που έπαιξαν τους μικρότερους ρόλους και τίρησαν τους κωμικούς κώδικες του Ρούντικ, την Τζούλι Τσόλκα, την Έρικα Μπεγέτη, τον Μανώλη Μιχαηλίδη, την Πέννυ Φοινίρη.

Θέατρο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μισώ τον Άμλετ» του Paul Rudnick από το Θέατρο Ένα. Μετάφραση: Ειρένα Ιωαννίδου Αδαμίδου. Σκηνοθεσία: Αθηνά Ξενίδου. Σκηνικά/Κοστούμια: Μαρία Χατζηκλεάνθους. Φωτισμός: Τζόζεφ Χριστοδουλίδης. Παίζουν: Σωτήρης Μεστάνας, Μανώλης Μιχαηλίδης, Έρικα Μπεγέτη, Γιώργος Τζωρτζής, Τζούλι Τσόλκα, Πέννυ Φοινίρη